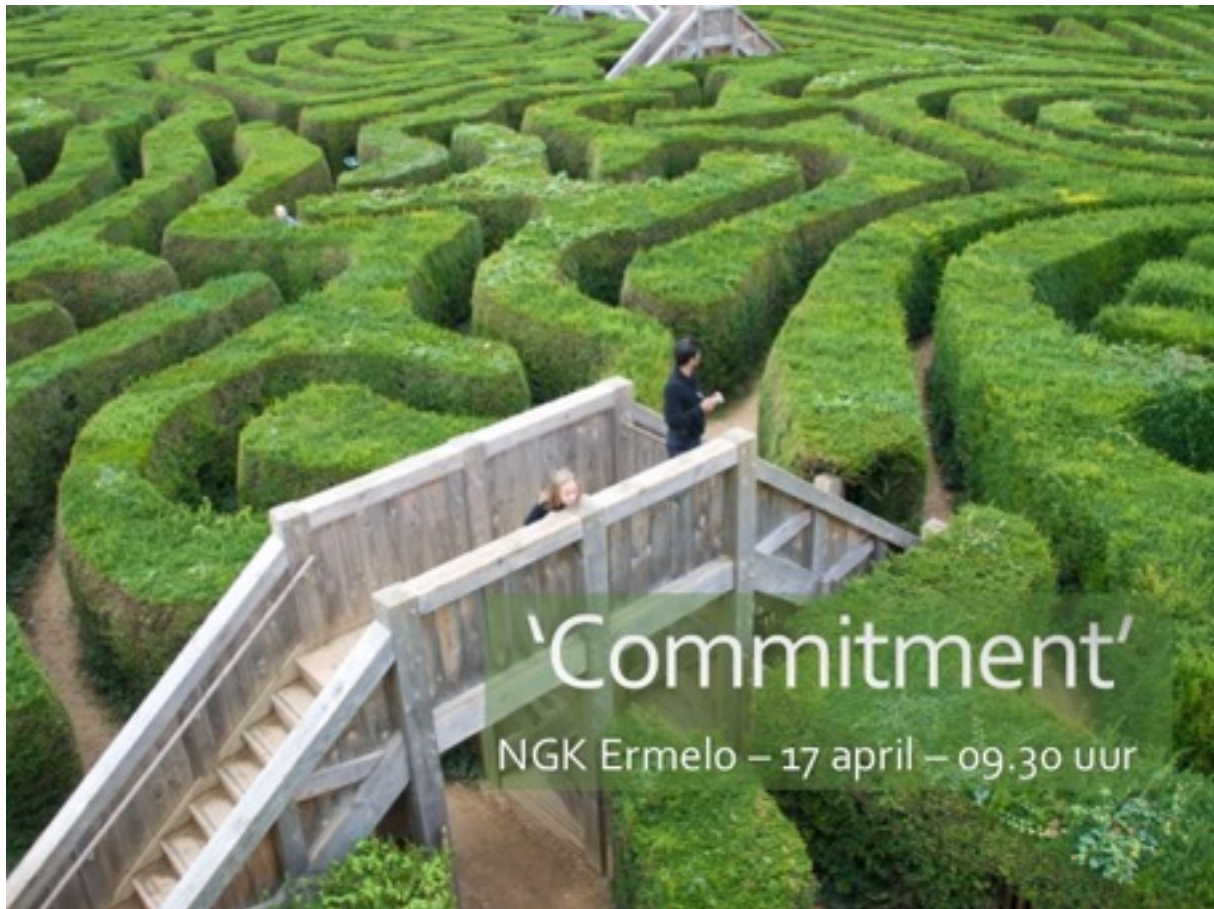

Luk. 12, 1-12 – preek – NGKE – 17-4-‘16

Commitment

‘Schrale troost’

“Het is nu al een maand geleden,
je moet je leven nu weer oppakken, hoor.
Het leven gaat toch door!”

’t Is goed bedoeld, zo’n opmerking!
Maar wat kunnen goede bedoelingen hard aankomen.
Je leven staat volkomen op de kop,
het zal nooit meer hetzelfde worden.
Je weet echt niet meer hoe met je leven verder moet.
En dan probeert iemand je op deze manier verder te ‘helpen’.
Sommige troost is geen troost!
Al is het wel zo bedoeld.
De orthopedagoog prof. Ter Horst noemt dit ‘schrale troost’.
Omdat er geen echte troost in zit en je dus niet zal helpen.
Je gaat je -integendeel- haast schuldig voelen over je verdriet.
Alsof jij ervoor kiest om je verdrietig te voelen,

Commitment

maar natuurlijk ook anders zou kunnen.
 't Klinkt wel mooi, maar niet voor iemand die verdriet heeft.
 Je kunt zo iets beter niet zeggen dus.

Vorige week kwamen we in 1 Cor. 10 de uitspraak tegen:

U hebt geen beproevingen te doorstaan die niet voor mensen te dragen zijn. God is trouw en zal niet toestaan dat u boven uw krachten wordt beproefd: hij geeft u mét de beproeving ook de uitweg, zodat u haar kunt doorstaan. (13)

‘God geeft een mens niet meer te dragen dan die verdragen kan.’

Is dit nu ook schrale troost?

Mooie woorden hoor, voor anderen dan hè, maar niet voor jou.

Ze vallen je daarom rauw op je dak.

Want jij kunt niet zien hoe het verder moet.

Je leven is een doolhof geworden en je bent er ergens in verdwaald.

De weg loopt dood, je ziet geen uitweg en je kunt het bijna niet meer aan,

En dit klinkt je dan als een dooddoener in de oren.

God geeft niet meer dan...ja,ja!

Is dit schrale troost?

Laten we luisteren naar iets wat de Heer Jezus erover zegt.

Waarschuwing...?

Wat is er in dit bijbelgedeelte aan de hand?

Want de Heer Jezus zegt hier nogal wat. Nou!

Ik denk dat de leerlingen van de Heer Jezus niet begrepen wat hen overkwam.

Ze hebben alles achter zich gelaten, hun werk en hun familie,
 om het werk van Jezus op de voet te kunnen volgen (letterlijk).

En het is geweldig!

Je zou kunnen zeggen: de zon is echt opgegaan in hun leven.

Alles is nieuw, licht, warm en zonnig!

Ze vallen van het ene wonder in het andere.

De boze geesten vluchten weg.

Zieken genezen.

Ja, en niet zomaar zieken, maar van die ernstige zieken als melaatsen, verlamden en blinden. Wat eigenlijk niet kan, zien ze voor hun ogen toch gebeuren.

De Heer geneest hen.

Weet je, er zijn zelfs een dode jongen en een pas gestorven meisje weer levend worden.

Stel je voor!

Haast niet te geloven als ze het niet zelf had gezien.

Ze staan er boven op.

En het is hen duidelijk: met onze Heer gaan wij een grote toekomst tegemoet.

Een mooie, zonnige, warme en lichte toekomst.

Maar in de toespraak die Jezus vandaag voor hen houdt, trekken er ineens donkere wolken voor de zon.

Er klinken waarschuwingen als:

- ‘pas op voor de schijnvertoning van de Farizeeën! ‘
Okay dat is nog te begrijpen.

maar dan:

- ‘wees niet bang om te sterven’ (4), ‘wat?’
‘Moeten we daar dan bang voor zijn?’
- ‘wie doet als of hij mij niet kent, zal meemaken dat ik hem ook niet ken (8)’.
‘Maar waarom zouden we onze Meester niet meer willen kennen?’

Het is alsof een boeiende excursie ineens verandert in een gevaarlijke expeditie.

‘Wat is er aan de hand?’, zullen ze gedacht hebben.

‘We zijn toch onderweg naar een zonnige toekomst!’

Onze meester Jezus wordt misschien wel de nieuwe koning van Israël. De Messias!

Waarom zouden we bang moeten zijn?’

De Heer Jezus bereidt zijn leerlingen voor op een heel ander deel van de reis met Hem. Een deel dat donker, gevaarlijk, angstig en moeilijk zal zijn.

Niet alleen maar bevrijding, genezing en nieuw leven,

maar nu ook onderdrukking (11), en daarom angst om voor Jezus uit te komen en zelfs de mogelijkheid dat je een martelaar wordt.

Wij weten inmiddels, hoe het verder ging.

Voor de leerlingen toen en de leerlingen nu.

Wie Jezus volgt gaat vaak tegen de stroom van de samenleving in.

In sommige landen betekent dit onderdrukking,

in andere, zoals ons land, soms spot en soms zelfs uitsluiting.

En we herkennen niet allemaal de neiging om ons geloof in Jezus maar even voor onszelf te willen houden om problemen te vermijden?

Of gewoon om niet uitgelachen te worden?

Onze Heer Jezus bemoedigt zijn leerlingen: hen toen en ons nu.

Die bemoediging heeft niet alleen betekenis voor het volgen van Jezus,

maar ook voor het leven in een wereld die nog niet bevrijd is van moeilijkheden, zorg, ziekte en verdriet.

Excurs: ‘Geduld met God’

Even tussendoor, want belangrijk om te realiseren:

wij leven in een tijd waarin onze medemensen

niet zoveel geduld met God hebben.

Of ze nou geloven in God of niet, gek genoeg.

Dat is wel eens vreemd, dan maak je mensen mee die niet in God geloven,
maar wel boos op Hem zijn.

Maar zij niet alleen,

Wij, christenen, worden ook gemakkelijker boos op God,
verliezen sneller het vertrouwen in Hem,
verbeeld ik me.

Dat is ook een beetje door het klimaat waarin we leven.

‘Waarom wij God?’ ‘Waarom, God?’

Je hoort het ons ook vragen.

Jaren geleden ontmoette ik een Soedanese asielzoeker.

Stel je voor: ook twintig jaar geleden was het al oorlog in Soedan.

Hij was christen en evangelist.

Heel gevaarlijk in een land waar christenen gezien worden als vijanden van het
heersende regime.

Ze hadden veel te lijden van plunderende en moordende milities.

Deze Soedanees kon niet anders dan toch op pad gaan met het evangelie.

En in dienst van God overkwam ook hem een ramp.

Toen hij weer eens terugkeerde in zijn dorp, bleek het platgebrand.

Veel dorpelingen waren vermoord en zijn familie was verdwenen.

Hij besloot toen te vluchten en kwam met wonderlijke hulp onderweg
uiteindelijk in Nederland aan.

En nu zat hij bij mij in mijn studeerkamer zijn verhaal te vertellen.

Diep onder de indruk, wist ik niet goed wat ik tegen hem moest zeggen.

Ik zei: je zult je wel afgevraagd hebben: ‘waarom God?’

Hij keek me aan alsof hij water zag branden.

Dat een pastor dat tegen hem zei.

Hij reageerde: ‘maar dat heeft God niet gedaan,
dat hebben mensen gedaan!’

God heeft me juist veilig hier naar toe gebracht!’

Ik schaamde me.

Deze broeder had zoveel vertrouwen in God,

dat zelfs na alles wat hij mee gemaakt had,

de vraag ‘waarom God?’ niet eens in Hem opkwam.

Zijn vertrouwen in God was niet geraakt!

Beeld & werkelijkheid

En dat is precies waarvoor de Heer Jezus hier de ogen van zijn leerlingen probeert te
openen: voor Wie God is.

Hij begint bij een klein, onbelangrijk, vogeltje.

De gewone huismus.

Niet het mooiste vogeltje, brutaal en levendig.

Zo gewoon, dat je een enkele mus niet echt zou missen.
 Wie mist er nou een mus, er zijn er zoveel!
 In de tijd van Jezus werden ze verkocht als goedkope snack,
 zeg maar '5 voor 2 cent'.
 Voor mensen is dat niks,
 de armsten konden dit nog betalen.
 Wie mist er nou een mus?

...

God!
 God mist elke mus!
 Ieder onderdeelje van zijn schepping is waardevol voor Hem de Schepper:
 lelies, madeliefjes en vergeetmenietjes en boterbloemen,
 en de vogels van nachtegaal tot mus.
 Ze zijn Hem stuk voor stuk dierbaar.
 Zo is God, Hij vergeet niet één van zijn schepselen.
 Iedere lente zien we de liefde van de Schepper terug in zijn schepping.
 Kijk maar om je heen.

Het pronkstuk van Gods schepping zijn wij de mensen,
 ontzettend waardevol in de ogen van God die ons maakte.
 Teleurstellend tot en met, voor God.
 En toch heeft Hij iedere mens in zijn hart gesloten.
 Nog veel meer waard dan de mussen, zelfs in hun slechtheid.
 Want mussen doen je niks, maar mensen... .
 Niet alleen mist God ieder mens.
 De Heer Jezus drukt het sterk uit:
 God houdt ieder mens tot in detail in de gaten,
 details ter grootte van een hoofdhaar.
 Onze God let ook op het kleinste van ieder mens.
 Zo vol zorg staat Hij tegenover ieder van ons.
 En zelfs van de slechtsten onder ons
 -en er zijn wat slechteriken onder de mensen-
 houdt God zoveel dat Hij voor hen Jezus stuurde,
 opdat wie in Hem gelooft niet verloren gaat in zijn slechtheid (Joh. 3,16).

Zie je het? Dat is wie de Heer God voor ons is.
 Een liefhebbende, bezorgde en goede Vader.
 Henri, de Soedanees, had dat beeld van God vastgehouden,
 zelfs in de ellendigste periode.
 'God houdt van Mij.'
 En die God, geeft je niet meer te dragen dan je kunt dragen.
 Helpt zijn volgelingen die vervolgd worden, zoals Henri
 en zorgt voor zijn kinderen in nood.

Vergeet nooit wie de Heer God voor ons is,
denk aan wat Hij voor ons over heeft (Jezus).

Ja maar....

Dat is het niet het antwoord op al onze vragen.

Waarom kreeg mijn vader zo'n ernstig ongeluk dat hij de laatste 44 jaar van zijn
leven zwaar gehandicapt in een rolstoel zat?

Waarom is een vriend van mij nu al jaren chronisch en ongeneeslijk ziek?

Waarom lijden gezinnen onder handicaps en tegenslagen?

Waarom zijn mensen hun hele leven alleen.

De vragen blijven, waarom?

En je krijgt niet alle antwoorden.

En soms overweldigt alles je zo dat je geen uitweg meer ziet.

Onze tegenstander satan maakt onze levens dan klein en onbelangrijk.

En fluistert ons in: 'Je staat er alleen voor.'

'Er is niemand die je helpt.'

'Er is geen uitweg'

'God heeft je al lang geleden in de steek gelaten.'

Diep in het doolhof zet hij je muurvast.

Maar onze redder de Heer Jezus, maakt onze levens juist groot en belangrijk.

Zijn woorden zijn als een lichtstraal door het donkere wolkendek.

Hij laat je boven het doolhof van je leven uitkijken

zodat je weet dat er een uitweg is.

Niet zo dat je precies weet hoe je leven zal verlopen.

Maar wel zo dat je weet dat God van je houdt,
zielsveel van je houdt.

Hij je niet alleen kent, maar met je begaan is.

Ja zelfs met de details in je leven.

Wat voor medemensen een detail is,
is belangrijk voor jouw God en Vader

Zo is jouw God, gewoon.

En Paulus vult dit beeld van God aan met:

'Hij geeft niet meer dan je kunt dragen.'

Dat is wel veel meer dan jezelf denkt te kunnen dragen,
daar hebben we het dan ook vaak lastig mee.

Want onze grenzen zijn niet Gods grenzen.

En toch belooft die Vader,
die zielsveel van je houdt,

zijn Zoon voor je geeft,

dat het niet meer zal zijn dan je kunt dragen.

Bij iedere beproeving,

-en een beproeving blijft een beproeving hè-
 geeft Hij een uitweg.
 Geen kant en klare route, die je zelf kunt lopen, zonder zijn hulp.
 Maar het besef dat je Vader je ziet, je liefheeft,
 je verdriet begrijpt en je daarvan wil verlossen.
 En dat Hij zal zorgen dat het niet uit de hand loopt.
 Dat hééft Hij al laten zien.
 Daarom kwam Jezus.
 Jouw God en Vader laat een enorm commitment naar jou toe zien.

En zo laat hij je over het doolhof van je leven kijken,
 en geeft Hij je iedere keer weer het besef: er is verlossing.
 En die komt elke dag dichterbij.
 Hou vol.

Ieder van ons staat steeds weer voor de keus:
 laat ik mijn leven klein maken door mijn twijfel,
 of laat ik mijn leven groeien door Gods liefde.
 Als het weer eens moeilijk is,
 loop dan naar buiten en zoek een mus.
 En denk aan de woorden van je Heer.
 Zelfs een mus is belangrijk in Gods ogen.
 En als je geen mus kunt vinden,
 -ik heb me late vertellen dat de mussenstand in de Nederland hard achteruitgaat-
 zoek een voorbijganger met een volle bos haar
 en realiseer je weer hoe God tegenover je staat.

Mijn vader zei aan het einde van zijn leven,
 na 44 gehandicapte jaren in een rolstoel,
 een handicap waarmee hij het moeilijk had tot aan het einde van zijn leven:

“Al wat ik nodig had, hebt Gij gegeven,
 groot is uw trouw o Heer aan Mij betoond.

Amen

(c) Wieb Dijksterhuis, april 2016